
Ďáblovo písmo

Ř1M, 1561

Mužovy oči se rozhlížejí po hloučku lidí – přiměla se neodvrátit pohled. Jestli je dost silný, aby vydržel to, co se na něj chystá, ona bude dost silná, aby se dívala.

Muž se belhá na ovázaných nohách, popálených a polámaných od inkvizitorových mučitelů. Popravčí mu činí poslední nabídku: odvolat a ještě před připoutáním ke kůlu být milosrdně uškrcen, nebo odmítnout a být upálen zaživa. Jeho oči konečně nacházejí její. Vzdorně vrtí hlavou. Ona mu chce dát najevo svou podporu a lásku, ale nedokáže se pohnout. Je hypnotizovaná tím, co se děje, a šokovaná tím, oč ji požádal.

A co mu slíbila.

Autodafé probíhá v noci, na pochodněmi ozářeném nádvoří anonymního kostela na okraji Říma. Kolem osamělého kůlu se shromáždila skupinka necelých dvaceti lidí. Svatá matka církev netouží rozhlašovat smrt tohoto kacíře – ani jeho kacířství. Žena koutkem oka zachycuje červený záblesk, ale neklopí oči. Přichází Velký inkvizitor, kardinál prefekt Michele Ghislieri v šarlatové róbě. Velký inkvizitor „uvolnil“ kacíře světským úřadům, aby provedly popravu a svatá matka církev mohla setrvat ve svém přístupu: *ecclesia abhorret a sanguine*, církev se vyhýbá krvi. Ale pořád jde především o jeho akci. A při upálení krev nepoteče.

„Spalte s ním i jeho knihu,“ přikazuje Velký inkvizitor. „Spalte *Ďáblu knihu* s kacířem.“ Nastává chvíle ohromení, když popravčí a jeho pomocníci prohledávají odsouzeného a nic nenacházejí. „Kde je?“

Jejím tělem prochází vlna strachu, ale odsouzený mlčí.

„Kacíři, odevzdej tu knihu, jinak poneseš následky.“

Odsouzený se hořce zasměje. „Co víc mi můžete udělat?“

„Upalte ho,“ přikazuje inkvizitor.

Pomocníci ho vlečou k lešení a přivazují ho ke kůlu. Kolem nohou mu rovnají poslední otepi roští a přikládají k nim pochodně. Když roští chytá, žena se modlí, aby se odsouzený udusil dřív, než se mu plameny dostanou ke kůži. Svírá krucifix, který jí dal, a dívá se mu do očí, dokud mu štiplavý kouř nezakryje obličej. Teprve pak jí vhrknou do očí slzy. Dým stoupá k noční obloze a mužovy tkáně začínají hořet – péct se. Ze sladkého, zne-pokojivě známého pachu se jí zvedá žaludek. Jeho křik je milosrdně krátký, ale to ji příliš neutěšuje.

Když plameny dosahují maximální výšky, Velký inkvizitor a jeho doprovod odcházejí. I ostatní postupně mizí do noci. Ona čeká sama, dokud nezbyvají jen kosti, popel a žhnoucí uhlíky. Pak přistupuje k hranici a sbírá co nejmíc z jeho zbytků. V předklonu cítí rukopis ukrytý v šatech a doufá, že tahle *Ďáblova kniha* stojí za mučení a trýznivou smrt. A modlí se, aby splnila hroznou přísahu, kterou musela před jeho smrtí složit.

„V pravý čas bude vše odhaleno,“ šeptá a odchází do temné noci. „Čas vše odhalí.“

ŠVÝCARSKO, O ČTYŘI A PŮL STOLETÍ POZDĚJI

Zprvu necítil žádný strach, jen smutek nad takovým koncem. Vydělal jmění, shromáždil majetek po celém světě, naučil se několik jazyků a spal s více krásnými ženami, než na kolik si vzpomínal, ale to všechno mu teď připadalo bezvýznamné. Žil sám a sám taky zemře, bez pozornosti a v zapomnění. Jeho tělo bude zkrmeno zvířatům nebo pohřbeno pod betonem staveniště. Jako kdyby nikdy nežil, nikdy neexistoval.

„Klekní si doprostřed plastové plachty.“

Klekl si se sepjatýma rukama jako v modlitbě. Všiml si chirurgické pilky, plastového pytle a lepicí pásky u vrahovy pravé nohy. Nepotřeboval zvedat hlavu k poloautomatické pistoli Glock 19 ve vrahově levé ruce, aby věděl, co se stane. Znal postup líp než kdokoliv jiný: sám ho vymyslel. Nejdřív do-stane dvě kulky do hlavy. Levá ruka mu bude odříznuta a uložena do pytle,

tělo zabaleno do černého plastu a zalepeno páskou. Nakonec bude povolána odklízecí jednotka, aby se zbavila těla, a vrah dodá odříznutou levou ruku klientovi na důkaz splněného úkolu.

„Víš, kdo jsem?“ zeptal se vrah.

Přikývl. „*La mano sinistra del diavolo*, Levá ruka ďábla. Nejobávanější nájemný vrah na světě.“

„Moje skutečné jméno. Znáš mou pravou totožnost? Podívej se na mě. Podívej se mi do obličeje.“

Tehdy se dostavil strach – ochromující hrůza. Nedokázal vzhlédnout. Příliš se bál toho, co uvidí.

„Podívej se na mě,“ naléhal vrah. „Podívej se do očí muže, který ti zničil život a navždy tě odsoudil do pekla.“

Pomalou zvedl oči. Měl pocit, že se mu snad zastavilo srdce v hrudi. Vrahův obličej byl jeho vlastní. Rozklepal se hrůzou. Vtom jeho noční můru prořal zuřivý štěkot a vytáhl ho k vědomí.

Marco Bazin se pozvolna probral z léky navozeného spánku a otevřel oči, ale hlídači psi před jeho domem pořád zněli jako pekelné obludy vyjící po jeho duši. V panice a dezorientovaně zíral do šera. Nejdřív vlastní ložnici nepoznal: z kliniky sem dovezli tolik vybavení, že místnost připomínala spíš nemocniční pokoj. Otřel si pot z čela a temene. Vlasy, na muže před padesátkou pořád husté, byly jeho pýchou. Chirurgové říkali, že mu zase narostou, ale ohledně vyléčení tak optimističtí nebyli.

Zpomalil svoje dýchání a uklidnil se. Nenáviděl strach. Před několika krátkými měsíci, než se nechal přijmout na přepychovou švýcarskou kliniku poblíž svého horského útočiště nad Davosem, sám strach vzbuzoval – byl přece *la mano sinistra del diavolo*, dobře známý bezohlednou výkonností vražd. Říkalo se, že mu kdysi jeden klient dal jméno, jehož nositel už byl po smrti.

Teď se na smrt chystal on sám.

Bazin přešel rukou po rozkroku bavlněného pyžama, jako kdyby sahal po tom, co mu vzali. Chirurgové litovali, že za nimi nepřišel dřív, než se agresivní rakovina varlat stačila rozšířit. Po poslední chemoterapii mu řekli, ať si dává pozor na řadu příznaků. Rakovina však byla jen jedním z jeho problémů.

Díval se do tmy, poslouchal přístroje a vlastní dech a v duchu rekapituloval svoji situaci. Nikomu neřekl o své nemoci a zaměstnanci kliniky ho

ujistili o své naprosté diskrétnosti. Přesto věděl, že se už určitě začaly šířit klepy. Před nástupem na kliniku odmítl tři velké zakázky a mnoho jiných klientů se s ním zkušelo spojit, když byl během operace a chemoterapie odříznutý od světa. Brzy se klepy přetaví v závěry a následně v činy. Klienti budou uvažovat, proč s nimi nekomunikuje; někteří budou mít podezření, že pracuje pro konkurenci. Nepřátelé ucítí krev a využijí příležitosti k vyrovnání starých účtů. Kdysi býval lev, král džungle, ale teď byl raněný a kolem kroužili povzbuzení šakali. Jestli nepodlehne rakovině, dostane ho kulka. Každopádně byl mrtvý.

Psi se znovu rozštěkali a jeho panika se vrátila.

Bazin se poprvé od dětství bál. Ne smrti – tu už dávno důvěrně znal –, ale toho, co na něj čekalo po ní. Od diagnózy a operace byl nucen zamýšlet se nad svým životem a dospěl k závěru, že kromě ztráty duše mu zabíjení za peníze nepřineslo nic skutečně hodnotného – jen peníze a sterilní majetek. Po zádech mu přeběhl mráz. Sáhl po dřevěném růženci na nočním stolku – dostal ho jako dítě a nechával si ho spíš ze sentimentu, než že by věřil. Zahleděl se na drahé závěsy zatažené přes okno a představil si vysoké hory za nimi. Jejich krása ho obvykle uklidňovala, ale teď jen zesilovala jeho osamělost.

Proč ti psi pořád štěkají?

Zavrtěl hlavou, aby si pročistil myšlenky, a podíval se na hodiny vedle postele. Tři hodiny šestnáct minut ráno. Slyšel, jak na odpočívadle nad schody před jeho pokojem tiše mluví noční sestra. Pak se ozval jiný, hlubší hlas.

Bazin se bez dechu posadil. Točila se mu hlava.

Je tu nějaký muž – ne-li víc. V jeho domě. Uprostřed noci.

Nepřekvapovalo ho, že po něm nepřátelé půjdou, když je slabý a bezbranný, ale jak ho našli? Na klinice nikdo neznal jeho profesi a skoro nikdo neznal adresu tohoto domu. Uvědomil si však, že to nic neznamená. Každý má svou cenu. Vzpomněl si na lidi, kteří se před ním v minulosti snažili schovat. Našel je. A zabil.

Strach mu dodal energii. Musí žít. Rozhlédl se v šeru po něčem, čím by se mohl bránit, ale sestry odnesly všechno kromě zdravotnického vybavení a léků, které ho udržovaly naživu. Nebylo tu nic, čím by se dalo zabít.

Poslouchal, jak se k zavřeným dveřím blíží kroky – na jejich nepravidelnosti bylo cosi zvláště povědomého. Nevšímal si bolesti i nevolnosti, které na něj útočily, a vyhrabal se z postele. Z čela mu skápl pot. Odvážili se pro něj přijít jenom proto, že ho považovali za slabého, za pouhý stín muže, jímž

kdysi býval. Ale on jim ukáže. Vyzkoušel provázek růžence. Přetrhl se. Hodil korálky na postel, vyškubl si hadičku z kanyly v zápěstí a pevně ji sevřel v rukách. Potichu přešel pokoj a stoupl si za zavřené dveře.

Pomalu se otevřely a na práh dopadl klín světla ostrý jako dýka. Bazin už si nepřipadal nemocný ani slabý. Soustředil se na odvrácení hrozby pro svůj život. Vetřelec se zastavil na prahu, jako kdyby přemítal, jestli má vstoupit. Jakmile se objevila hlava, Bazin mu utáhl smyčku kolem krku a zatáhl.

S drátem na krájení síra Bazin dokázal uškrtit oběť během několika vteřin – proříznout krční tepnu a rozdrtit průdušnici. Plastová hadička se nicméně natáhla, a zatímco se ji Bazin pokoušel utáhnout, všiml si mužova oblečení – a toho, že je neozbrojený. Pak si vzpomněl i na mužovu chuť – na to, že kulhal. Prudce ho otočil obličejem k sobě. Zadíval se do mužových vykulených očí a ztuhl. Věděl, proč ten člověk přišel pod rouškou noci. Ne aby ho zabil, ale aby chránil vlastní totožnost před všetečnými očima. Styděl se za to, že sem přišel. A to Bazina vyděsilo.

Uvolnil hadičku z mužova krku. „Leo.“ Nesnažil se zakrýt svůj vděk. „Nemůžu uvěřit, že jsi přišel.“

Muž si promnul hrdlo. „Jsi můj nevlastní bratr, Marco,“ zachraptěl. „Říkal jsi, že umíráš. Jistěže jsem přišel.“ Oči mu vyplnily opovržením. „Co ode mě chceš? Co můžeš chtít od kněze?“

Do Bazinova vděku se přimísila zlost a cosi, co se blížilo lásce. Byl sice větší a silnější než starší bratr, ale vždycky si připadal v jeho stínu. Nikdy nebyl dost dobrý. Podíval se na přetržený růženec a pak na svého bratra. „Chci vykoupení. Chci rozhřešení, než zemřu.“

Inteligentní tmavé oči se přimhouřily. „Myslíš to vážně?“

„Smrtelně vážně.“

„Tak jdi ke zpovědi.“

„Potřebuju víc než pár zdrávasů, mnohem víc...“ Vysvětlil bratrovi, jak prožil svůj život. „Musím církvi prokázat nějakou službu jako pokání. Řekni mi, co mám udělat.“

Bratr se mu zahleděl do očí, pátravě a zkoumavě. „Už mě neudivuje, kolik hříšníků se v čase krize vrací do lůna církve. Ale ty, Marco?“ Vzdychl. „Bůh nikdy neodmítne ztracenou duši, pokud je její kajcnost upřímná.“

„Udělám vše, co je v mých silách. Cokoliv církev přikáže.“

Tmavé oči mu nahlížely přímo do duše. „Cokoliv?“

„Ano,“ potvrdil Bazin a klesl na kolena. „Naprostě cokoliv.“